

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 952/2024
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Мирков, адвокат из ..., против тужене Месне заједнице „Берберско – Болница“ са седиштем у Зрењанину, коју заступа пуномоћник Љубомир Ђулина, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2449/23 од 30.11.2023. године, у седници већа одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2449/23 од 30.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2449/23 од 30.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2449/23 од 30.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 7/23 од 08.06.2023. године којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.12.2013. године до 30.09.2018. године исплати износ од 660.118,95 динара са законском затезном каматом од правоснажности пресуде па до исплате и тужилца обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 77.950,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23- други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се

размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни и посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Правноснажном пресудом против које је ревизија изјављена, одбијен је тужбени захтев за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора због застарелости потраживања, применом члана 196. Закона о раду, уз оцену да је реч новчаном потраживању из радног односа које застарева у року од три године од настанка обавезе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована правноснажна пресуда, по оцени Врховног суда не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и уједначеној судској пракси. Одлука Рев2 352/21 од 06.09.2021. године, приложена уз ревизију, којом су укинуте пресуде нижестепених судова и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, није донета у истој чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна, па не покрепљује тврдње ревидента о неуједначеној судској пракси која би била разлог за прихватање одлучивања о посебној ревизији.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној и на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 03.10.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 660.118,95 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавни ревизијски лимит, ревизија је недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић